

mad kurjaste wastoyannid ja tõrkusid, siis sadeti hädda pärrast ka sured koerad nende peäle, kes purrelesid ja hirmjaste neid kistsid, ja, kedda ial neist ülleanne- tumattest kiini sadi, neid hirmutati rängaste, sest et nemmad sedda wäärt ollid. Wimaks tullid siis need üllejännid kül jõe le taggasi, agga mis naad muud eest leidsid, kui libbedat waewalist ello. Suur olli se labjo, mis nemmad ollid moias mehhele ja teistele teinud; suur olli se hädda, mis nüüd se läbbi nende enuaste kae- la peäle tuli, ja nemmad näggid selgeste et üksi, ilma wallisusseta, ei ial sa for- da, egga süüni rahhoga ellada. Hea hull neist olli jo otša sanud, murst koraid il- ta weel sedda hirmo ja karmet nubtlust tulleswad, mis kargefa luse läbbi teinud ollid, ja keik wilmjed näggid minnest as- jast

jast ennesel pudo olleswad, sest toito olli hopis kassinaminne anda, kui tänini, ja tö läks ka raskemaks. Kül wandusid nüüd sedda petrist reb'ast, kes walliga new olli hukka saatnud, agga mis se nüüd eunam aitis? —

Talpoiad ja keik wilmjed allmad ei olle kül mitte tõu'ste sarnaned. Nem- mad on innimesed, kellel moistus ja toht- minne lohud on. Agga süüsi on ka neil saatj t, juhharaiat, wallitsejat t. r. wis. Üllemaid peaw ollema, kes karmatiet oi- gust moitwad, neid hoitwad ja nende eest keikpiddi hoolt kandwad. Ello pöls- wed on matmesuawed ma peäl, ja sedda möda, kui se pölli üllein eht allam on, sedda möda on ka igaaubha pöel vel wal- litust ja wimetamist tawis. Selle wa- peält-